

Περί οικειοποίησης χώρων.

Στα αστικά κέντρα οι πλατείες και τα πάρκα αποτελούν χώρο εκτόνωσης, συγκέντρωσης των από τα κάτω και συμπύκνωσης κοινωνικών διεργασιών. Εν αντιθέσει με την μικροαστική οπτική των δημόσιων χώρων, ως εστίες πράσινου και αναζωογόνησης εντός της μητρόπολης, που κλείνουν τη νύχτα και προστατεύονται από μπάτσους και σεκιούριτι, αναδεικνύουμε το ρόλο τους ως τόπους συνάντησης και έκφρασης των κοινωνικών αντιστάσεων και της συνεχούς ανάγκης για μία ανάσα ελευθερίας μέσα στη συνεχή καταπίεση. Η απόπειρα αλλοίωσης του ταξικού τους χαρακτήρα από το κράτος και το κεφάλαιο στοχεύει πέρα από την περαιτέρω εμπορευματοποίηση τους, στην αποσυσχέτιση από πολιτικές διεκδικήσεις.

Εν καιρώ πανδημίας, η κυρίαρχη αφήγηση δικαιολογεί την καταστολή με πρόφαση την αποφυγή του συνωστισμού σε (πεζο)δρόμους, πάρκα και πλατείες, για την προστασία της δημόσιας υγείας. Ταυτόχρονα, αυτός ο συνωστισμός είναι επιβεβλημένος σε άλλες περιπτώσεις, όπως αυτός των εργαζομένων σε τηλεφωνικά κέντρα, νοσοκομεία και άλλους χώρους εργασίας, αυτός των μεταναστριών σε κέντρα κράτησης και των εγκλειστών στις φυλακές. Με την ίδια βιοπολιτική διαχείριση, οι προτεραιότητές μας ιεραρχούνται για εμάς χωρίς εμάς, συρρικνώνοντας τη ζωή μας σε απλή επιβίωση. Επιβάλλεται με την απειλή προστίμων ή αποξένωση, η απομόνωση στο σπίτι, οποιεσδήποτε συνθήκες και να επικρατούν εκεί, και

διακηρύττεται η ατομική ευθύνη, με το κράτος να φέρεται ως ο εγγυητής της προστασίας μας απ' τον αόρατο και ασύμμετρο εχθρό. Υπό αυτές τις πρωτόγνωρες αλλά όχι αναπάντεχες συνθήκες, η αντίσταση στην ποινικοποίηση της μη παραγωγικής για τον καπιταλισμό ύπαρξής μας είναι μονόδρομος. Επεξεργαζόμενες τις συνθήκες και τις απειλές, και αποφασίζοντας οι ίδιοι τα μέσα (αλληλο)-προστασίας μας, δημιουργήσαμε σημεία συνάντησης και επικοινωνίας σε δρόμους, πλατείες, στέκια, καταλήψεις.

Με ή χωρίς κορονοϊό, η ανάπλαση της μητρόπολης (με ιδιωτικοποιήσεις, πεζοδρομήσεις κλπ) για τον εξευγενισμό της κατά το ευρωπαϊκό όνειρο, είναι σχεδιασμός που θα μας παραγκωνίσει αργά ή γρήγορα απ' τον δημόσιο χώρο. Και η υλοποίηση αυτού του σχεδιασμού, απλώς επιταχύνθηκε χάρη στη πανδημία. Οι μπάτσοι πλέον εκκενώνουν τις πλατείες για να σπάσουν τις μεγάλες συναθροίσεις, το αφεντικό παίρνει το πράσινο φως να απλώσει τα τραπέζια του σε όλη τη πλατεία, προκειμένου να τηρούνται τα μέτρα προστασίας για τον καταναλωτή, και ο δήμος φτιάχνει συντριβάνια και μας παραδίδει τις πλατείες καθαρές, ασφαλείς και θεαματικές.

Άμεσο αποτέλεσμα της ανάπλασης είναι η άνοδος τιμών και ενοικίων, που θα εξαναγκάσει τα υποκείμενα της γειτονιάς να μετεγκατασταθούν σε άλλη, μέχρι να έρθει η σειρά της να εξευγενιστεί. Οι περιοχές μετατρέπονται σε εμπόρευμα-πόλο έλξης τουριστών, ενώ τα μέσα επιτήρησης, ελέγχου και καταστολής πολλαπλασιάζονται. Οι δημόσιοι χώροι λοιπόν που μέσω αγώνων οικειοποιήθηκαν και από μειονότητες, θα καταλήξουν στα χέρια αφεντικών και μικροαστών.

Βέβαια οι δυναμικές στις πλατείες, μας φέρνουν σε θέση να αμφισβητήσουμε τις έννοιες των δημόσιων χώρων ως εξαρχής δικών μας. Έτσι κι αλλιώς ποτέ δεν υπήρξαμε άνετες σε αυτούς, αφού οι δημόσιοι χώροι είναι απλά πεδία συνύπαρξης (των πολιτών)- πάντα όμως με τους όρους της κυριαρχίας. Εκεί ήταν πάντα τα όργανα της τάξης και εξακρίβωναν, έψαχναν τσάντες, έδιωχναν, τραμπούκιζαν, εκεί οι πλατείες και οι πεζόδρομοι συρρικνώνονταν από τραπεζοκαθίσματα μαγαζιών, εκεί οι μετανάστ(ρι)ες δέχονταν ρατσιστικές επιθέσεις, εκεί η cis-ετεροκανονικότητα έκανε αγωνιώδη την ύπαρξη, πόσο μάλλον την έκφραση των queer ατόμων, εκεί ήταν πάντα απλωμένα τα επιβλητικά βλέμματα, τα σχόλια, τα χέρια των μάτσο αντρών, έρχεται και εκεί το καθένα αντιμέτωπο με τις καταπιέσεις του. Εν μέσω καραντίνας, η ύπαρξή μας ακόμα και σε αυτόν τον δημόσιο χώρο κρίθηκε σαν άσκοπη μετακίνηση, αφού δεν εντασσόταν στα πλαίσια παραγωγής/κατανάλωσης. Έπειτα, με την άρση της απαγόρευσης της κυκλοφορίας, όταν διωχθήκαμε βίαια από πλατείες (Αγίου Γεωργίου, Αγίας Παρασκευής,

Βαρνάβα, Καλλιθέας κ.α.) από τις δυνάμεις καταστολής, έγινε ξεκάθαρο ότι το που και πώς αράζουμε είναι κρατικό ζήτημα.

Δεν θέλουμε να οικειοποιηθούμε απλώς το δημόσιο χώρο. Διεκδικούμε όλα τα σημεία της πόλης όπου μπορούμε να χτίσουμε χώρους οικείους. Για τους μετανάστες, τις εργάτριες, τους μηχανονικούς. Συναντιόμαστε σε πλατείες, δρόμους, πάρκα, στέκια σε σχολές, αναξιοποίητα κτήρια. Για τη στέγαση των αναγκών μας, για την παισίωση του πολιτικού μας λόγου και διαλόγου, για την εξόρμηση συλλογικών διαδικασιών και διεκδικήσεων, ως φραγμός στην ιδιωτικοποίηση, ως πεδία αφόρμησης και συνάντησης αγώνων. Να δημιουργήσουμε χώρους, ούτε δημόσιους ούτε ιδιωτικούς, για να εκφραζόμαστε, να καλλιεργούμε τις συντροφικές μας σχέσεις, να δρούμε οριζόντια και αντιεραρχικά.

Όλα είναι δικά μας γιατί όλα είναι κλεμμένα.

ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΣΤΕΚΙ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

<http://stekipolytexneiou.squat.gr/>

